

Cal de mină

AlinD

Am fost un simplu cal de mină
Căpăstrul meu purtat spre o himeră
De mâna ta și mângâierea efemeră
Spre ce credeam că are-un simplu rost

În gura minei, am privit sfios
La ochii ce mimau sinceritatea
Nici întunericul, nu mai părea anost
Crezând că voi îmbrățișa eternitatea

Învârt crivacul, doar un marș funebru
Făcliile îmi cântă sfârâind
De este zi sau, poate este noapte
Eu nu mai știu, mereu trudind, trudind

Aduc la suprafață bulgări de trăire
Spre desfătarea lor, nu spre a mea
Obrazul meu plecat către podea
Mai simte încă, mângâierea ta

Și am crezut în rostul trudei mele
Căci la sfârșit să sorb și eu odihna
Dar cât de aprigă mi-a fost minciuna ta
Nu am știut că rostul meu a fost, doar mina

Când trebuința mea a cunoscut sfârșitul
Și-n viața ta nu mai aveam vre-un rost
Mă bucuram când te vedeam la față
Și fremătam, pășind spre suprafață

Însă atâția ani de stat în umbre
Și-au pus amprenta, peste ai mei ochi
Lumina zilei ce ar fi fost o, izbăvire
La sfârșit mi-a fost arsură și orbire.